

PÁCSER ATTILA | TÉR-RÉTEGEK

A kiállítás címéből – Tér-rétegek – indulok el a bevezetőmben. Tér és idő egymáshoz való viszonyát a megfoghatatlan fénysebességből szeretném kibontani. A mindenség titka így is megfejthetetlen. De Pácsér Attila nem nyugodott bele: a fotóban, a fekete doboz és a labormunka varázslatában töltött el fotográfus évtizedeket. Talán nem is a rétegekben van a megfejtés, hanem a végletes kontrasztokban.

Ilyen kontraszt-elv a fény és a sötétség. A prizmákat képein körülvevő pszeudotérben, a fekete-fehér űrtérben egy virtuális Nap-szivárványszín napfoltjai az ellenpontok. A park fűvének sötétzöldjébe beszűrődő, sárgára váltó fénytisztások is rések a téridő folyamatban. Az üres, színtelen levegőben siklórepülő madarak a vákuum cáfolatai. A finom sivatagi homok anyagán éktelenkedő műanyagfigurák viszont a jóízű fekete lyukai. Roppant energiákkal tanítják a „szépre teremtett embert” a rútnak Karl Rosenkranz által lefektetett – a 19. században a jövőt prófétáló disztópiájára. A sík mezőn semmin guruló szénaboglyahengerek, az utca kövébe harapó csatornafedlapban felsejlő sötétség elviseléséhez Pácsér optikájában fogságba esnek a negatív energiák. Azok mégis inkább csak a fény értelmezését segítő víziók.

A 70-es, 80-as években Pácsér az aktuális új avantgárd krónikásaként egyike volt a jobb világ felé tapogatózó kortárs művészet szcénájának. Ebből Mayer Mariannal válogattunk már a Múcsarnok *Kik vagyunk* kiállítására egy művészportré sorozatot: Pácsér 6300 fotót tartalmazó gyűjteményéből egy reprezentatív adagot. Abban is trükkökkel és más titkos kísérleti eszközökkel dolgozott. Mostani sorozataiban Pácsér mértéktartással felvillantja, – hiszen kiállítása maga a bölcs nyugalom – pozitív bizalommal szemléli, szemlélteti a „veszett világ” megragadásának izgalmát.

Szegő György DLA
a Múcsarnok művészeti igazgatója